

Jäljennös.

(Suomennos.)

P. M.

=====

Neuvottelut puutavaranviennin säännöstelyä koskevan sopimuksen aikaansaamiseksi Suomen, Ruotsin ja Venäjän välillä ovat nyttemmin kehittyneet sille asteelle, että Exportles lienee valmis solmiamaan sopimuksen sisältöisenä, kuin oheellisesta liitteestä käy selville.

Mainitun sopimusehdotuksen mukaan jaettaisiin vuotuinen vientimäärä k.o. kolmesta maasta siten, että kullekin maalle kolmivuotiskaudeksi 1932 - 1934, jonka sopimus on voimassa, jaettaisiin 33 1/3 % (vaihtoehtoisesti Suomelle 32½ %, Ruotsille 32½ % ja Venäjälle 35 %) suuruinen jakosuus mainittujen kolmen maan yhteisestä tarjonnasta vientiä varten.

Vuotuisen vientimäärän määräisi arvioidun kysynnän perusteella valtuuskunta, jossa kysymyksessäolevat kolme maata ovat samalla tavoin edustettuina, ja on valtuuskunnan päätöksen oltava yksimielisen. Tämä merkitsee siis, että sopimus, siinä tapauksessa, että sopimuspuolet eivät pääse yksimielisyyteen vientimäärän suuruudesta, jo vuoden kuluttua voi tulla pätemättömäksi.

Kysymyksessäoleva sopimusehdotus sisältää kaikki ne näkökohdat, joita suomalaisten taholta on pidetty välttämättöminä. Käsityksemme mukaan on tällainen sopimus puutavaranviennin säännöstelemisestä, joka olisi voimassa ainakin ensi vuoden ajan ja jota, siinä tapauksessa että sopimuspuolet ovat siitä yhtä mieltä, voitaisiin jatkaa vielä kahdella vuodella, edelleenkin suuresta merkityksestä kansainvälisille puutavaramarkkinoille, lähinnä sen vuoksi, että sen kautta voidaan rajoittaa sitä epävarmuutta, jonka Venäjän kilpailu viime vuosina on mukanaan tuonut. Ellei sopimusta saada aikaan saamme valmistua entistä kireämpään kilpailuun venäläisten taholta. Ulkopoliittiset ja yleiset taloudelliset näkökohdat puhunevat myöskin tällaisen sopimuksen puolesta, mutta kysymyksenalaiseksi voidaan asettaa onko nykyisissä sekavissa oloissa ylipäänsä syytä solmia kansainvälistä sopimusta.

Välttämättömänä edellytyksenä sopimuksen solmiamiselle on kuitenkin, että Suomen sahateollisuus puolestaan voi täyttää sopimuksen määräykset. Nykyoloissa ei tähän käsityksemme mukaan voida päästä ilman pankkiemme tehokasta myötävaikutusta.

Sitoumukset, jotka yhdistyksemme sopimuksen solmiamista varten on saanut maan sahanomistajilta ja jotka edustavat n. 90 % maan kokonaisvientimäärästä, jossain määrin takaavat että sopimus voidaan täyttää, mutta vaativat kuitenkin lisävarmuuksia siltä varalta, että ensi vuoden markkinatilanteessa tapahtuisi suurempia muutoksia, kuten tällä hetkellä näyttää mahdolliselta. Tällainen varmuus saavutetaan vain siten, että teollisuuslaitoksien luotonantajat puolestaan sitoutuvat myötävaikuttamaan, jotta sopimus meidän puolel-
tamme voidaan täyttää.

Täyden varmuuden saamiseksi siitä, että sopimuspuolet täyttävät velvollisuutensa, on tarpeen määrätä riittävän suuri sovinnaispakko niitä sopimuspuolia varten, jotka ylittävät sovitun vientimäärän, ja onkin sopimukseen ehdotettu tällaisen korvausvelvollisuutta koskevan kohdan sisällyttämistä. Tämä sovinnaispakko laskettaisiin määräsummuna jokaiselta standartilta puutavaraa, joka viedään yli jako-osuuden. Jotta korvausvelvollisuus lähemmin voitaisiin määritellä, olisi kunkin maan kokonaisosuus jaettava yksityisten liikeyritysten kesken sillä tavoin kuin jo osittain on tapahtunut. Koska kuitenkin on osoittautunut vaikeaksi tällä tavoin saada aikaan tyydyttävää järjestelyä, ja koska joka tapauksessa on välttämätöntä, että eri liikeyritykset antavat tarpeelliset takuut mahdollisesta korvausvelvollisuudesta, ehdotamme, että pankkien myötävaikutus sopimukseen nähden järjestetään siten, että jokainen niistä ottaa taatakseen ettei määrättyä vientimäärää, joka käsittää kaikki kysymyksessäolevan pankin asiakkaat, ylitetä, pankin samalla ollessa oikeutetun luotonsaajiensa kanssa siitä sovittuaan pienemmässä määrin muuttamaan kokonaisvientimäärän jakoa eri liikeyritysten kesken. Tämän jälkeen antaisi valtiopankki tarpeellisen kokonaistakuun sopimuksen täyttämistä. Koska sopimuksen solmiaminen, kaikista näistä varokeinoista huoli-

matta, on jossain määrin uskallettua, olisi se kokonaisuudessaan vielä jätettävä valtioneuvoston hyväksyttäväksi, joka siinä tapauksessa että jako-osuuden noudattaminen osoittautuisi vaikeaksi, mahdollisesti voisi päättää tarpeellisista toimenpiteistä valtiovallan taholta.

Lähetämme oheellisena meille annettujen tietojen perusteella eri pankkien luottoa nauttivista puutavarantaviejistä laaditut luettelot, joihin on merkitty eri toiminimien osuudet arvioidusta 700.000 std:in kokonaisvientimäärästä yhdistyksen ehdotettua sopinusta hoitamaan asettaman valtuuskunnan toimittaman jaon perusteella, sekä kunkin pankin osalle lankeava kokonaismäärä saman jakoperusteen mukaan laskettuna.

Puolestamme tulemme, jos sopimus saadaan aikaan, vaatimaan n. 770.000 std:n vientimääriä kunkin sopimukseen liittyvän kolmen maan osalle vuodeksi 1932. Tämän määrän ja jako-osuusluetteloidemme kokonaismäärän välinen ero 70.000 stdia on mielestämme varattava mahdollisesti sattuvien poikkeusten varalle, joita kokonaisvientimäärässä voi tapahtua sellaisten sahalaitosten taholta, jotka eivät ole pankkien kontrollin alaisia.

Helsingissä, joulukuun 19 p:nä 1931.

SUOMEN SAHANOMISTAJAYHDISTYS.

Jacob von Julin.